

De *guardioles* en som tots

La majoria dels Secretaris Generals de l'Esport que han exercit fins avui no han fet res per aquest país. De política esportiva no en tenen cap coneixement, ara bé de polititzar, d'instrumentalitzar, de personalitzar i d'utilitzar l'esport en benefici propi i partidista, en saben molt. Aquests polítics mediocres al servei dels interessos i dels grups de poder endogàmics dels partits: Fidel Sust, Pere Sust, Joan Anton Camuñas, Josep Maldonado, Rafael Niubó, Manel Ibern, Anna Pruna, etcètera, què són i què representen? Són polítics de l'esport sense una política esportiva.

I en Josep Lluís Vilaseca? Sobretot, una gran persona, un model de referència humil que no ha servit però, de referència als seus ambiciosos successors. Vilaseca va fer una gran tasca en la recuperació democràtica de l'esport català en el període de la *transició* (1980-1995). El seu gran mèrit va ser recuperar tot allò que el Comissariat d'Educació Física i l'Esport en temps de la II República ja havia aconseguit projectar (Vegeu el llibre *l'Esport català durant la segona República. El Comissariat d'Educació Física i Esports*, Torredadella, 2000). Tota resta no han fet res per a la cohesió democràtica del nostre sistema esportiu, ni tampoc per a contribuir a desenvolupar un model avançat cap al canvi que demana una societat complexa. Encara que avui l'esport català triomfi internacionalment en molts àmbits, no és gràcies a l'afany dels seus dirigents públics. Això sí: han dinamitzat estructures i han creat projectes esportius —clubs, federacions, Consells Esportius, ajuntaments— només per competir institucionalment amb els rivals polítics. I sobretot, ocupar la cadira de la tribuna del Camp Nou, sortir a la TV: Un bon representant de l'esport català gairebé mai hauria de seure a la cadira del Camp Nou. Quan ho fan s'allunyen més que mai de nosaltres i dels veritables valors que representen la militància a l'esport popular o de base.

Hi ha molts *guardioles* a l'esport català i molts d'ells (aficionats, amateurs o professionals) no són reconeguts ni valorats com cal. A l'esport, l'èxit del resultat, el de la copa, el de la medalla o el del rècord, no ho és tot. L'exemple i els referents de moltes persones involucrades a l'esport català (esportistes, tècnics, directius, família i aficionats,...) venen de molt lluny. L'associacionisme esportiu i els projectes del poble han estat sempre capdavanters perquè fa molt de temps que es lleven d'hora cada matí.

Els polítics de l'esport han de cobrir les necessitats de la gent sense fer distinció en clau partidista ni tampoc electoral. Ells no s'han de posar per davant del poble: han de caminar amb el poble, han de fer i actuar des del poble i per al poble. Com deia Jaume Aiguader: "Amb Catalunya i per Catalunya". De *guardioles* en som tots.

Xavier Torredadella, setembre de 2011.

Membre del Col·lectiu Indignats de l'Esport Català (CIEC)